

Velké případy

FBI

V. P. Borovička



Velké případy FBI

PRAHA 2008

V. P. Borovička: Velké případy FBI

Vydání druhé.

Copyright © 2008 V. P. Borovička, dědicové

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2008 jako svou 1290. publikaci.

Přebal a vazba © 2008 Ricardo a Baronet.

Koláž na přebalu © 2008 Richard Carrasco.

Korektorka Zdeňka Grigarová.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba:  **FINIDK**, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-066-2

BARONET

Praha 2008

V. P. Borovička

Velké případy FBI



Obsah

Návštěva na Pennsylvania Avenue	9
Al Capone	13
Ctihodný darebák Hale	67
Lindberghovo dítě	79
Hračička Kelly	121
Veřejný nepřítel číslo jedna	147
Alvin Hrozný	177
Profesionál	187
Pošetilí vyzvědači	203
Past	211
Havárie	227
Nejsem Franz Daniel Pastorius	237
Milá paní Dickinsonová	277
Její Výsost princezna	289
Operace Straka	305
East Side Story	321
Muž s rajčatovým obličejem	345
Ohnivý déšť DC-6B	355
Šest chytrých blbečků	371
Konec dobrodruha	383
Rozhovor s čarodějem	391
Případ čtyřnásobného krále	399
Zatčení v expresu Texas Special	409
<i>Doslov</i>	415

Návštěva na Pennsylvania Avenue

„Nesmíte uveřejnit mé jméno,“ řekla průvodkyně, „měla bych potíže.“

„Vždyť ho máte na identifikační kartičce na klopě,“ namítl jsem.

Podívala se, jako by o tom nevěděla, přešlápla, vzhlédla a s opravdovým, ne naučeným úsměvem hostesek řekla:

„Tak tohle jméno můžete uvést.“

Pracuje jako průvodkyně turistů v budově Federálního vyšetřovacího úřadu na Pennsylvania Avenue ve Washingtonu D.C. a nejmenuje se Mary Jo Forsterová. Provádí návštěvníky kriminalistickým muzeem, částí laboratoří a kartotéky uspořádané jako expozice, balistickou zkušebnou, kde se opravdu střílí, sálem, v němž se na vyřazených počítačích točí cívky.

„Co pracovna ředitele?“ zeptal jsem se. V té době byl ještě šéfem FBI legendární Edgar H. Hoover.

„Musel byste se stát členem FBI, abyste se do ní dostal.“

„Je pravda, že si ji dal vyzdobit trofejemi?“

„Myslíte-li posmrtnou sádrovou masku veřejného nepřítelů číslo jedna Johna Dillingera, tak ano. Má na stěně také jeho slaměný klobouk.“

„Prý tam přijímá nové agenty?“

„Ano.“

„Kolik jich má FBI v současné době?“

„Neptejte se mě na takové věci, pane,“ řekla pohoršeně. „Číslo najdete v každé brožurce o FBI. Já vám mohu vyprávět něco z historie. Za to mě platí.“

„Nebude vám to vadit?“

„Dělám to od rána do večera. Týdně máme přes deset tisíc návštěvníků. Tedy včetně školních výprav.“

„Tak vidíte, přece čísla.“

„Máme je uvádět, pane. Zájem o návštěvu ústředí FBI souvisí se zájmem o respektování zákonů.“

„Jaký je váš šéf, slečno Forsterová?“ zeptal jsem se.

Podívala se uraženě, jako bych ji nepovažoval za dospělou, pokývala hlavou ze strany na stranu, vykročila, jak byla zvyklá, a melodickým hlasem jako televizní moderátorka odříkávala naučený text:

„Federal Bureau of Investigation se zrodil 26. července 1908, asi dva měsíce poté, co Kongres Spojených států odhlasoval usnesení, kterým zakazoval ministerstvu spravedlnosti a také jiným federálním úřadům s výjimkou ministerstva financí pověřovat agenty tajné služby Secret Service vyšetřováním kriminálních případů, spadajících do jejich kompetence. Secret Service byla nepočetným elitním policejním sborem. Existovala již od roku 1865. Jejích 325 agentů mělo za úkol sřežít bezpečnost prezidenta Spojených států a jeho rodiny a dbát o ochranu viceprezidenta. Mimoto strážila Secret Service finanční soustavu USA, stíhala padělatele bankovek a cenných papírů.

Prezident Theodore Roosevelt použil v roce 1908 agentů této organizace k rozsáhlé policejní akci proti podvodům s půdou, proti úplatkářství vládních úředníků a proti nezákonným machinacím některých koncernů. Výsledky zkompromitovaly některé členy Kongresu, ti prohlásili vyšetřování za protizákonné a prosadili rozhodnutí, že agenti Secret Service nemohou být napříště pověřeni vyšetřováním kriminálních případů federálního charakteru.

Prezident Roosevelt, který byl kdysi šéfem newyorské policie, byl usnesením Kongresu zaskočen a nesouhlasil s ním. V našem archivu se nachází memorandum jednoho z veteránů úřadu, agenta Jamese G. Findlaye, které si můžete prohlédnout. Je v něm zaznamenáno, že prez-

dent Roosevelt pověřil tehdejšího ministra spravedlnosti Charlese Bonaparta zřízením vyšetřovací kanceláře s kompetencí pro celé území Spojených států.“

„Charles Bonaparte?“ divil jsem se. „Je to jen shoda jmen?“

„Ne, pane,“ odpověděla Mary Jo Forsterová. „Byl skutečně jedním ze vzdálených příbuzných Napoleona Bonaparta a 28. července 1908 podepsal dekret o zřízení vyšetřovacího úřadu, podléhajícího ministerstvu spravedlnosti. Později, za prezidenta Williama Howarda Tafta, který vystřídal v Bílém domě Roosevelta, dostala nová organizace název Bureau of Investigation, potom Federal Bureau of Investigation – FBI.“

Legendy o nepřemožitelnosti FBI, reklamní články a ostudné aféry, téměř neomezená moc nejstaršího a nejdéle sloužícího policejního šéfa na světě Edgara J. Hoovera (vykonával svou funkci za prezidentů Calvina Coolidge, Herberta C. Hoovera, Franklina Delano Roosevelta, Harryho S. Trumana, Dwighta D. Eisenhowera, Johna F. Kennedyho, Lyndona B. Johnsona a Richarda M. Nixona), pronásledování bojovníků za pokrok a sociální spravedlnost, boj proti německým vyzvědačům za obou světových válek, tažení proti komunistům v době „honu na čarodějnice“, to všechno je historie FBI. Rozporná, plná zvratů, úspěchů i proher, černá i bílá, snad proto tak zajímavá.

Poděkoval jsem slečně Forsterové, vysvětlil jí, že nechci psát dějiny proslaveného i nenáviděného FBI, od toho jsou tu jiní, chystám se rekonstruovat některé případy vybrané subjektivně, protože se mi zdají být zajímavé a současně typické. Bude to spíš nahlédnutí skulinou za oponu.

„Přeji vám hodně úspěchů,“ řekla, usmála se a mávla bílou nitěnou rukavicí.

Prošel jsem Pennsylvania Avenue a vrátil se do hotelu nedaleko Kapitolu. Když mi vrátný podával klíč, znovu mě upozornil:

„Po setmění nevycházejte do ulic, pane. Chcete-li opustit hotel, objednáme vám taxi. Kdyby se přece jen

stalo, že by vás někdo na ulici požádal o peníze, dejte mu je, pane. Všechny a bez váhání. Jsou ozbrojeni a nemají svědomí.“

Vyšel jsem krátce po deváté. V půl desáté jsem byl zpátky. Washingtonské ulice byly liduprázdné.

Al Capone

„Je to už čtyřicet let,“ řekl Joe Landa a měl pravdu.

Vydal jsem se po stopách historie chicagských gangsterů, hledal jsem domy, kde byly za prohibice „šeptavé pušky“, na Superior Street jsem prohlížel stopy střel v omítce katedrály. Tady se odehrála jedna z gangsterských bitev. Vešel jsem do hotelu New Michigan. V dobách slávy se jmenoval Lexington. Arkýře, věžičky, leptaná skla v mahagonových dveřích, žlutě osvětlená hala s ošlapanými koberci. Dnes je to béčko pro turisty, dávno už ne symbol luxusu, společenského postavení, bohatství a moci.

„Al Capone si pronajal celé čtvrté patro a část třetího,“ řekl Joe Landa. Pocházel ze Šumavy, ve dvacátých letech pracoval v hotelové kuchyni. „On sám obýval šestipokojové apartmá. Víte, co za ně platil? Osmnáct tisíc dolarů ročně! A předem. Za to byl barák u Michiganského jezera.“

„Vy jste mu vařil, pane Lando?“

„Kdepak, krajane! Měl svého kuchaře. Jmenoval se Provino Mosca. To byl hrabě! Tlustý, červený, uřvaný Talián. Samý brilantový prsten. Ale antipasto a spaghetti milanese uměl jak pánbů. Všechno musel před šéfem ochutnat. Zjizvený nevěřil nikomu.“

„Zjizvený?“

„Po našem scarface, teda po jejich, krajane. V mládí se popral s kamarádem, od ucha k bradě měl jizvu. Proto se dával fotografovat z profilu a zprava. Teď vám ukážu tajnou chodbu. Nový majitel ji našel úplně náhodou. Al Capone si ji dal vybudovat bez jeho vědomí.“

Chodba obkládaná dřevem, na stěnách dvouramenná svítidla, čísla na dveřích pokojů z vyleštěného bronzu. Dlouhý plyšový koberec byl cítit zatuchlinou. Pamětník Landa, vyholený, vymóděný šedesátník vypadající na padesát, otevřel dveře.

„Tady vešel do nákladního výtahu, sjel o patro níž, tam vklouzl do kamrlíku pokojské, kde viselo velké zrcadlo na pantech. Zmáčkl skryté péro, za zrcadlem byly dveře. Tajnou chodbou prošel do vedlejšího domu. Pak po schodech dolů. U postranního východu čekal řidič s neprůstřelnou limuzínou.“

„Žil tu sám?“

„Sám? Měl tady snad stovku svých lidí.“

„Měl jsem na mysli ženy.“

„Jestli myslíte manželku Mae, tak ta se tady vyskytovala jen výjimečně. Nebral ji nikdy s sebou. Bydlela na Prairie Avenue, nebo na Floridě. Oni ti Taliáni nechávají své ženy většinou doma. Ale holky? Těch tady bylo! Tohle by vás mohlo zajímat, když o tom budete psát. V té době měl Al Capone docela mladičkou Řekyni. Už ani nevím, jak se jmenovala. Vytáhl ji z jednoho ze svých bordelů, tam si chodil vybírat. Bydlela ve dvoupokojovém apartmá ve druhém patře a jednoho dne mu řekla, že má vřidek zrovna tam, kde to nejmíň může potřebovat. Syfilis. Léčili ji nejlepší lékaři, píchali jí salvar-san.“

„A co Capone?“

„Pověřivý jako stará bába. Všechno odmítl! Nechtěl si dát odebrat krev, aby mohli udělat zkoušky. Tak nakonec na tu galantní nemoc zašel. To víte, že se zbláznil?“

Než skončil jako trestanec, než zhoubná nemoc, které nevěnoval pozornost, zničila jeho mozek, byl jedním z nejnebezpečnějších zločinců historie, bezohledný gangster a mnohonásobný vrah, přítel politiků a jejich šedá eminence, na několik let skutečný vládce Chicaga. Ve dvacátých letech se stalo pátým největším městem světa a po New Yorku a Londýně třetím nejvýznamnějším. Obrovskou vlnu zločinnosti prožilo v době pouliční

války gangů. Ze všech půtek, přestřelek v ulicích i nočních barech, při nichž padly stovky mrtvých, vyšel Al Capone jako vítěz. A nutno říci jako mnohonásobný milionář.

Od zločince z povolání nelze očekávat, že bude pravdomluvný. Al Capone byl navíc ješitný. Lhal, když říkal, že je rodilým Američanem, což je ve Spojených státech společenská šarže, nemluvil pravdu, když říkal, kolik je mu let. Předstíral, že je o pět let mladší. Narodil se v roce 1895 v obci Castel Amara nedaleko Říma a jmenoval se Alfonso Caponi. Když se jeho rodina vystěhovala do Spojených států a Caponiové se usadili v Brooklynu, začal holič Caponi používat jména Capone, protože si myslel, že zní víc americky.

Ulice italské čtvrti Brooklynu, to byla mateřská škola zločinu. Dětské gangy zde terorizovaly místní obchodníky, kdo odmítl zaplatit příspěvek partě rozbíječů oken, měl zakrátko z výlohy hromádku střepů. Malý Alfonso vyrůstal na ulici jako ostatní chlapci italských přistěhovalců a velice rychle se učil. Byl inteligentní, ale od malička panovačný. Nebylo divu, že se stal jedním z vedoucích kluků dětského gangu.

Vysokou školu zločinu absolvoval v newyorských ulicích s vykřičenými domy. Začal jako pasák, skončil jako vyhazovač v Harvard Inn, dancingu pochybné pověsti. Tam se mu stal malér. Jako obyčejně ztloukl opilého a nepohodlného hosta, vyvlekl ho za nohy na chodník, ještě ho pár metrů táhl za sebou, pak ho hodil do příkopu, myslel si, že je mrtvý. Nedostatečně zabítý opilec se ráno probral, dovolal se pomoci a skončil v nemocnici. Měl výbornou paměť a policejnímu seržantovi přesně řekl, kdo ho tak hrozně zřídil. Al Capone měl jedinou nádej, že zraněný nezemře.

John Torrio byl Al Caponův kmotr a vzor. Kdysi si ho zcela získal neobvyklým darem. Alfonso od něj dostal dlužní úpis na pět tisíc dolarů. Obdivoval velkého Johna, ctil a vážil si ho a beze slova poslechl, když mu kmotr poradil, aby rychle a tiše zmizel do Chicaga. Když ztlu-

čený chlap zemře, postaví ho před soud jako vraha. V Chicagu bude v bezpečí, v Chicagu je totiž všechno jinak.

Kdovíproč bylo Chicago odpočátku městem neřesti. Už v roce 1803, když se osada jmenovala Dearborn a byla křižovatkou obchodu kožešinami z Kanady a Oregonu, táhli sem podvodníci, falešní hráči a prostitutky z širokého okolí. O půlstoletí později mělo město – pojmenované podle indiánského „šekagua“, což znamená tchoř – snad jako první ve Spojených státech svou ulici neřesti. Věvodila jí honosná Varnellova budova zvaná Davidův palác. Tam bylo pod jednou střechou kromě kapličky vše, co muži potřebovali: herna, nevěstinec a nálevna. Wells Street se také stala ulicí vykřičených domů.

Když Chicago v roce 1871 skoro celé vyhořelo a pracovití přistěhovalci postavili nové, stáhli se sem gangsteři z celých Spojených států. Nejvlivnějším mužem ve městě a respektovaným politikem byl falešný hráč a podvodník Michael Cassius McDonald. Mimo herny a nevěstince byl také majitelem vlivného demokratického deníku Globe a založil společnost pro stavbu nadzemní dráhy, která dodnes hyzdí město.

Big Jim Colosimo se přistěhoval do Chicaga s rodiči až v roce 1895. Nejdřív pracoval jako čistič bot a kapsář, prodával noviny i děvčata. Když se otrkal a získal peníze i známosti, pustil se, jako mnoho jiných, do výnosnějšího byznysu – do politiky. Zorganizoval sdružení spodiny: kapesních zlodějů, pasáků a prostitutek, uklízečů a obsluhujících z veřejných záchodků, poslíčků z oblasti zábavné čtvrti Chicaga Levee.

Chicago bylo Mekkou korupce. Všechno zde bylo ke koupi, čest i svědomí, každý zde byl na prodej, kamelot i starosta. Městští radní Kenna a Coughlin byli přeborníky v oboru. Proplavali sice četnými aférami, ale museli počítat s tím, že nebudou znovu zvoleni. Jednoho dne je navštívil Big Jim Colosimo s nabídkou. Postará se, aby se znovu dostali do funkce, a oni mu zaručí, že své ochoty nebude litovat.

Big Jim Colosimo zagitoval voliče z Levee, oba darebáci zůstali v městské radě, dál mohli s úspěchem provozovat své vykřičené domy, na nichž vydělávali statisíce. Colosimo byl jmenován kapitánem policie pro oblast Levee a současně pokladníkem všech místních nevěstinců. Stal se osobností s výjimečnou pozicí, byl neporazitelný. Osobně totiž vyplácel pravidelné desátky městským úředníkům a policajtům, značnou částku odevzdával pánům radním Kennovi a Coughlinovi.

Colosimo získal jmění, oženil se s majitelkou bordelu Victorií Moreskovou, a tím své jmění zdvojnásobil. Jeho agenda rostla, proto si pozval na pomoc synovce Johna Torria. Ten přijel do Chicaga z New Yorku v roce 1909 s celou rodinou. Zabydlel se, zaučil se, zanedlouho se stal správcem strýčkových podniků. Když si přivezl z New Yorku svého kmotřence Al Capona, byl Torrio už velký pán a renomovaný gangster.

Big Jim Colosimo nebyl velký jen postavou. Měl obrovský majetek, a tím i velký vliv, ze zákulisí dirigoval dění ve městě. Pak potkal Daleu Winterovou. Byla mladíčka, čestná a čistá, zpívala na South Park Avenue v kostele na kůru a přijímala nesmělé dvoření staršího muže s rozpaky. Dlužno říci, že Victorie Moresková byla sice z oboru, byla to však už postarší „bordelmamá“.

Dalea Winterová chodila do školy, bylo jí teprve devatenáct, měla hezký hlas a nedůvěřivou matku. Big Jim Colosimo se stále častěji objevoval v kostele a zbožně poslouchal Dalein zpěv. Nabídl jí angažmá ve svých nočních podnicích, posílal jí květiny a kostrbatá vyznání, která si v noci pracně sestavil. Nakonec dívence slíbil manželství.

Nejdřív se ozvali vyděrači. Chtěli tisíc dolarů a ještě víc, jinak budou žalovat „bordelmamá“ Moreskové. Láskou zpitomělý Big Jim Colosimo, místo aby poslal za vyděračem ostré hochy, klidně zaplatil. A druhého dne se hlásili další darebáci. Colosimův náměstek Torrio a jeho fámulus Capone se dívali na budoucnost velkého šéfa s obavami.

Ctihodný Colosimo se nemohl oženit, dokud byl ženatý. Dohodl se tedy s rozumnou manželkou na odstupném za laskavost, zaplatil jí padesát tisíc v hotovosti a 20. března 1920 byl zase volný. Victoria Moresková přepočítala peníze, sbalila kufry, odstěhovala se z luxusního sídla na Vernon Avenue a provdala se za přistěhovalce a nadějného gangstera ze Sicílie Antonia Villaniho, aby se odškodnila za urážku ženské ješitnosti. Říkalo se, že neprohloupila, Villani byl o dvacet let mladší než zkušená dáma.

Big Jim Colosimo uspořádal svatbu, jakou dovedou inscenovat jen Italové. Pak odjel s mladičkou manželkou do lázní. Když se za měsíc vrátili, ujala se paní Colosimová vlády v rozlehlém domě, přečpaném bez ladu a skladu cennými uměleckými předměty. Velký Jim byl šťasten, všechno dobře dopadlo, čeká ho krásný a spokojený život. Mýlil se. Žil v Chicagu a jeho přátelé byli gangsteři.

O půlnoci 17. ledna vstoupil v platnost takzvaný Volsteadův zákon o prohibici. Byl to omyl, způsobil anarchii v obchodě i v hospodářství, byl počátkem epochy, která nemá obdoby. Pašeráci, bezohlední střelci, zloději a lupiči pochopili, že mají neopakovatelnou šanci stát se milionáři, a tím také počestnými a váženými občany Spojených států. Málokdo z gangsterů odolal. Vrhli se do dobrodružství, na jehož konci mělo být bohatství, a co bylo v Americe víc?

V úterý 11. května 1920, kdy už naplno běžel podloudný obchod s pašovaným alkoholem, kdy už se bezohledně vraždilo pro pár sudů whisky, kdy byly vyzkoušeny cesty, jak dostat do země whisky nebo líh, zavolał John Torrio Colosimovi:

„Přivezou dva nákladáky whisky, šéfe,“ řekl věcně.

„Kdy?“

„Ve čtyři odpoledne.“

„Kam?“

„Do kavárny, šéfe.“

Colosimova kavárna na South Wabash Avenue, to byl střed gangsterského Chicaga. Ještě dnes patří tato třída,

souběžná s Velkým parkem, a tedy i s nábřežím Michiganského jezera, k nejluxusnějším. Big Jim se pečlivě oblékl, navoněl, zastrčil si poupě růže do knoflíkové dírky a automatickou pistoli ráže 28 do kapsy, nasedl do vozu a dal se odvézt do svého podniku.

Kavárna měla dva vchody, vzdálené od sebe asi patnáct metrů. Big Jim vstoupil severnějším. Prošel skleněnými dveřmi kolem garderoby, jednou i druhou jídelnou, a usadil se ve své kanceláři za psací stůl. Tam už na něj čekal tajemník Frank Camillas a šéfkuchař Cesarino. Chvilí se bavili o dnešním jídelním lístku, pak se Big Jim zvedl, vyšel do chodby, jako by na někoho čekal, ozvala se rána z pistole, sypalo se sklo, a když se zaměstnanci kavárny seběhli, ležel Big Jim Colosimo na koberci mrtev.

Tajemník Camillas zavolal policii, za pár minut se dostavil na místo činu sám policejní prezident John J. Garritty s šéfdetektivem Mooneyem. Nezjistili nic. Dokonce ani poté, když vyslechli na třicet osob včetně Johna Torria a Al Capona. Ti měli neotřesitelné alibi. Také rozvedená Victoria a její mladý manžel byli v době vraždy v Los Angeles. Nikomu z podezřelých neprokázali účast na vraždě, i když se objevilo dost podivných okolností, které naznačovaly, kde hledat vraha. Mezi zaměstnanci nočních podniků se brzy začalo proslýchat, že si vraždu objednal John Torrio, aby se zbavil strýčka a sám se mohl posadit na jeho trůn. Bylo to pravděpodobné vysvětlení úkladné vraždy a Torrio se krátce po Colosimově smrti skutečně stal králem chicagského podsvětí.

Jeden ze sklepníků, který procházel lokálem krátce před vraždou, vypověděl, že zahlédl ve vestibulu cizího muže. Podle popisu policisté usoudili, že jde o známého newyorského gangstera Frankieho Yalea. Znal se s Caponem ještě z doby, kdy byli oba členy bandy Five Pointers Gang. Zatkli ho na nádraží. Vyslýchali ho, ale marně. Nevěděl nic o vraždě, ani o 150 000 dolarech, které měl mít Colosimo u sebe, jež se však při policejním prohledání mrtvolky nenašly.

Sklepník, který zpočátku neznámého cizince dost přesně popisoval, začal během výslechu měnit názor, nakonec se neznámý Yaleovi vůbec nepodobal a policie podezřelého gangstera propustila. V chicagském podsvětí se však proslýchalo, že si Torrio vraždu objednal v New Yorku, zaplatil za ni deset tisíc a Yale je zinkasoval.

Třiapadesát zpocených nosičů se střídalo pod tíhou bronzové rakve. Tři poslanci Kongresu, jeden senátor, devět členů městské rady, tři soudci a pět tisíc známých a zvědavců doprovázelo gangstera na jeho poslední cestě. Člen městské rady Kenna podpíral zdrcenou mladou vdovu, radní a Colosimův komplic Coughlin klečel vedle rakve a hlasitě se modlil za duši zemřelého. Největší věnce poslali John Torrio a Al Capone. Smuteční průvod táhl městem, nosiči rakve se zastavili před Colosimovou kavárnou a oba černošské orchestry zahrály šéfovi na rozloučenou tentokrát na chodníku místo charlestonu smuteční pochod.

Torrio a Capone se vrátili domů, oholili si smuteční strniště a začali se starat o vlastní záležitosti, k nimž přibyly také mnohé Colosimovy. Mladá vdova Dalea Winterová se dlouho nemohla vzpamatovat. Zvláště když se dozvěděla, že podle zákonů platných ve státě Illinois nebyla Colosimovou právoplatnou manželkou, není tedy ani jeho dědičkou. V Illinois platila zásada, že od rozvodu k novému sňatku musí uplynout jednoroční lhůta. Tak se přestěhovala do New Yorku a stala se hvězdou Broadwaye třicátých let.

Sociologové, historici a kriminalističtí experti se dosud neshodli v názoru, co vlastně bylo příčinou éry zločinu ve Spojených státech dvacátých a třicátých let, proč došlo k tak překotnému růstu násilí. Říká se, že příčinou mohla být neomezená volnost země neohraničených možností. Vedla k sobectví, k tolerování obchodního úspěchu za každou cenu, ke zbožňování „selfmademanství“ – z kamelota milionářem. Prohibice vynesla jen Al Caponovi, kromě organizované prostituce a heren, celkem asi miliardu dolarů.

Alkohol patřil k dennímu životu Američana jako chléb a fazole se špekem. Od dob kolonizace se všude pilo, v počátcích americké historie dostávali dělníci mimo mzdu také rum. Dětem namáčeli hadříčkové cumlíky do whisky, aby dobře spaly. V dobách Divokého západu byl alkohol příčinou mnoha tragédií, které dodnes přežily jako legendy o hrdinských činech pistolníků. Zlaté horečky, osídlování Texasu a Západu, stavby železničních tratí, to všechno byla období vzrůstajícího zájmu o whisky. Odjakživa ji pálil z obilí každý farmář. Bylo totiž snazší dopravit do města pár sudů whisky než vagon zrní.

Dlouhá byla cesta, než odpůrci alkoholu dosáhli zákazu prodeje lihovin. V dobách Divokého západu chodila po salonech Carry Nationová a sekerou rozbíjela chlapům láhve před očima. Později se objevily snahy zachránit Ameriku před alkoholickým deliriem i v Kongresu. Dne 17. ledna 1920 začal platit prohibiční zákon, a podle záznamu historika byl už necelou hodinu poté poprvé porušen.

Al Capone oslavil jednadvacáté narozeniny. Měl před sebou celý život a velkou šanci. Prohibiční zákon sice dlouho připravovali, jeho obsah však nedostatečně promysleli. V textu nebyla ani zmínka o zákazu vyrábět alkohol pro vlastní potřebu. Mezi majiteli salonů a nevěstinců vznikla zpočátku panika. Houfně a hluboko pod cenou prodávali své podniky. Ti, kdo viděli dál než na první roh, a Al Capone byl mezi nimi, podniky skupovali. Nebývalou měrou se rozrostl obchod s malými destilačními přístroji, ve velkém se prodávaly kvasinky a zrní, kotle a sudy, prázdné láhve zdrazily přes noc na dvojnásobek.

Ve Spojených státech bylo jen málo domácností, kde by nepálili alkohol. Ministerstvo zemědělství dokonce akci podporovalo. Vydalo knížku s návody a recepty, jak podomácku vyrábět alkoholické nápoje. Šly rovnou na černý trh. Američané objevili novou příležitost k zbohatnutí. Jen na území Chicaga vzniklo v krátké době na dvacet tisíc nelegálních výčepů lihovin.